

Вѣрното конче.

Единъ арабинъ се връщалъ отъ пазаръ и за да иде въ селото си трѣбвало да мине прѣзъ пустинята. Той билъ съ конь. Охраненото конче летяло прѣзъ пустинята съ младия си господарь. Кончето бързало да стигне по скоро и го назобялъ съ бѣлъ оризъ, а господарьтъ му — да занесе подаръци на милитъ си дѣца. Но изведнѣжъ задухва топлия вѣтръ. Безбройно пѣсъчинки се понасятъ изъ въздуха. Въздухътъ става нетърпимо горещъ и задушливъ. Кончето почва едва да вѣрви, а господарьтъ му не вижда нищо отпрѣдъ си. Той изпуска юздитъ и ослѣпенъ отъ многото пѣсъчинки и силна горещина, пада безчувственъ на горещата земя, прѣдъ краката на вѣрния си другарь. Кончето дошло въ ужасъ. То разбрало положението на господаря си, почнало да цвили и търси помощъ за прострѣлия се прѣдъ краката му господарь. Но никаква помощъ, нѣмало жива душа да се притече на помощъ на нещастния пѣтникъ. Кончето не се отдѣляло отъ него, то не го оста-